

*Міністерство освіти і науки України
Полтавська державна аграрна академія*

Кафедра підприємництва і права

МАТЕРІАЛИ

X студентської наукової конференції

«Актуальні проблеми права»

5 грудня 2017 р.

Полтава - 2017

Відповідальна за проведення конференції:

Козаченко Ю.А. – доцент кафедри підприємництва і права Полтавської державної аграрної академії

Збірник студентських наукових праць за результатами X студентської наукової конференції «Актуальні проблеми права». – Полтава: ПДАА, 2017. – 57 с.

У збірнику надруковано наукові праці здобувачів вищої освіти факультету агротехнологій та екології і факультету економіки та менеджменту Полтавської державної аграрної академії. Відповідальність за зміст і редакцію наукових праць несуть її автори. Для бакалаврів, спеціалістів та магістрів вищих навчальних закладів освіти.

4. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05 квіт. 2001 р. № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.

5. Про евтаназію [Електронний ресурс] : декларація Всесвітньої Медичної Асамблеї, жовтень 1987 р. // Верховна Рада України : офіц. веб-портал. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_329. – Заголовок з екрана.

Кондра А., здобувач вищої освіти спеціальності «Право», група 11
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри підприємництва і права Козаченко Ю.А.

ПРАВОВА ПРИРОДА І ЗНАЧЕННЯ РІШЕНЬ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

Конституційний Суд України – єдиний орган конституційної юрисдикції в Україні. Завдання його полягає в гарантуванні верховенства Конституції як Основного Закону держави на всій території України.

Рішення Конституційного Суду є остаточними: вони не можуть бути оскаржені. Вісімнадцять суддів Конституційного Суду України за своїм складом відображають паритет трьох гілок влади в державі. Об'єктом конституційної перевірки не можуть бути заяви, звернення та інші акти загальнополітичного характеру, що не мають прямого юридичного значення.

Діяльність Конституційного Суду України ґрунтується на засадах незалежності та колегіальності, повноти й усебічності розгляду справ, гласності, обґрунтованості прийнятих рішень, рівноправності суддів, верховенства права.

За ст. 13 Закону України «Про Конституційний Суд України» Конституційний Суд приймає рішення і надає висновки у справах щодо [1]:

1) конституційності законів та інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим;

2) відповідності Конституції чинних міжнародних договорів України або тих із них, що вносяться до Верховної Ради України для надання згоди на їх обов'язковість;

3) додержання конституційної процедури розслідування і розгляду справи про усунення Президента України з поста в порядку імпічменту;

4) офіційного тлумачення Конституції та законів України.

Зміст і високе місце рішень органу конституційного судочинства пов'язані у тому числі з наслідками їх ухвалення. Згідно зі ст. 152 Конституції України закони, інші правові акти або їх окремі приписи, визнані неконституційними, втрачають чинність із дня ухвалення про це рішення органом конституційної юрисдикції [2]. Як наслідок правовий акт, визнаний неконституційним, фактично скасовується. Для прикладу, рішення

Конституційного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) у справах про:

- а) свободу утворення профспілок від 18 жовтня 2000 р.;
- б) підвідомчість актів про призначення або звільнення посадових осіб від 7 травня 2002 р.;
- в) атестацію державних службовців від 8 липня 2003 р.;
- г) Дисциплінарний статут прокуратури від 22 червня 2004 р.,
- г) граничний вік кандидата на посаду керівника вищого навчального закладу від 7 липня 2004 р.;
- д) граничний вік перебування на державній службі та на службі в органах місцевого самоврядування від 16 жовтня 2007 р.;
- е) предмет та зміст закону про Державний бюджет України від 22 травня 2008 р. та ін.

На конституційному рівні офіційне тлумачення Конституції та законів України виділено в окрему форму діяльності Конституційного Суду України. Офіційний характер абстрактного тлумачення, що здійснюється цим Судом, полягає в тому, що воно дається спеціально уповноваженим Основним Законом державним органом, міститься в спеціальному акті Конституційного Суду України і є обов'язковим для всіх суб'єктів права, що надає йому якості нормативного: воно стає нерозривним складником положень юридичних актів, що інтерпретуються. Сутність і правова природа офіційного тлумачення, яке дає орган конституційної юстиції, полягає в тому, що воно здійснюється у формі офіційного правового акта, зміст і вимоги якого є обов'язковими для всіх суб'єктів права. Для прикладу, рішення Конституційного Суду України щодо офіційного тлумачення у справах про:

- а) тлумачення терміна «законодавство» від 9 липня 1998 р.;
- б) профспілку, що діє на підприємстві, від 29 жовтня 1998 р.;
- в) охорону трудових прав депутатів місцевих рад від 26 березня 2002 р.;
- г) підвідомчість актів про призначення або звільнення посадових осіб від 7 травня 2002 р.;
- г) суміщення службової діяльності керівників органів виконавчої влади від 17 жовтня 2002 р. та ін.

Отже, правова природа рішень Конституційного Суду України нерозривно пов'язана з місцем органу конституційної юстиції в механізмі держави, особливостями правового регулювання його статусу. Усі рішення Конституційного Суду України є правовими актами, адже приймаються вони органом, спеціально на те уповноваженим Конституцією, з дотриманням встановлених форми і процедури, є обов'язковими до виконання на території України [3]. Стосовно можливості розуміння актів Конституційного Суду України як нормативно-правових актів, то слід мати на увазі, що в теорії права під останніми розуміють письмові документи, що встановлюють, змінюють, припиняють чи конкретизують норми права. Це дає підстави говорити про нормативно-правову природу рішень Конституційного Суду України у справах щодо конституційності законів та інших правових актів та в справах про

офіційне тлумачення Конституції і законів України, адже таке тлумачення і є способом конкретизації їх норм.

Бібліографічний список:

1. Про Конституційний Суд України : Закон України від 16.10.1996 р. № 422/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №49. – Ст. 272.
2. Конституція України. Прийнята Верховною Радою України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Право. Рішення Конституційного Суду України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.br.com.ua/referats/Pravo/31429.htm>. – Заголовок з екрана.

Костенко А., здобувач вищої освіти спеціальності «Менеджмент», 1 (стн) курс
Науковий керівник: к.і.н., доцент, доцент кафедри підприємництва і права Щетініна Т.О.

ШТРАФНІ САНКЦІЇ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Разом з відшкодуванням збитків особа, яка порушила господарське зобов'язання або правила здійснення господарської діяльності, повинна сплатити стороні, права якої порушено, штрафні санкції. Тобто у правопорушника виникає так звана штрафна відповідальність. Штрафна відповідальність, на відміну від відповідальності за завдання збитків, має передусім караючу, а не компенсаційну функцію.

Відповідно до ч. 1 ст. 230 Господарського кодексу України, штрафними санкціями визнаються господарські санкції у вигляді грошової суми, назви яких: неустойка, штраф, пеня [1, с.372]. Господарським кодексом не визначається, що слід розуміти під кожним з цих видів господарських санкцій і чим вони відрізняються одна від одної. Цивільне законодавство визначає всі три види штрафної відповідальності як різновиди неустойки. Так, у ст. 549 Цивільного кодексу України йдеться про те, що неустойкою (штрафом, пенею) є грошова сума або інше майно, які боржник повинен передати кредиторіві в разі порушення боржником зобов'язання, проте окремо дається поняття штрафу та пені [2]. Штрафом є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми невиконаного або неналежно виконаного зобов'язання. Пенею є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми несвоєчасно виконаного грошового зобов'язання за кожен день прострочення виконання.

Отже, на відміну від господарської штрафної відповідальності, яка може стягуватися тільки у грошовій формі, цивільна штрафна відповідальність може бути реалізована і шляхом стягнення з винної сторони майна.

Дуже важливим є питання визначення розміру, в якому стягуються штрафні санкції. Цей розмір може бути визначено як у законі, так і в договорі. На відміну від визначення розміру заподіяних збитків, де діють оціночні

ЗМІСТ

Бибко О.	Співвідношення понять «конституція», «конституціоналізм», «конституційне право»	3
Бігдан Є.	Банкрутство підприємств та їх санація	5
Дудко А.	Акціонерні товариства: історичні та правові аспекти	8
Жванко Є.	Особливості доказування в господарському процесі	10
Кібальник Я.	Значення конституційних принципів для забезпечення прав людини	12
Коваленко Д.	Право на життя і медична діяльність: проблеми співвідношення	15
Кондра А.	Правова природа і значення рішень Конституційного Суду України	18
Костенко А.	Штрафні санкції в господарському праві України	20
Любарець С.	Корпоративні права: поняття, зміст та основні функції	22
Мирошник В.	Поняття господарсько-правової відповідальності в законодавстві України	25
Міняйло К.	Конституційна реформа та доступ до справедливого правосуддя	27
Ноженко Ю.	Штрафні санкції за порушення трудової дисципліни: правомірність застосування	30
Онищенко Т.	Дозвільна система у сфері господарської діяльності	32
Руденко О.	Ліквідаційна процедура у справі про банкрутство	35
Рудь А.	Реалізація пасивного виборчого права громадянами України: актуальні питання	37
Сергієнко В.	Сутність та види маркетингових стратегій	39
Тарасенко Ю.	Актуальні питання розмежування компетенції між господарськими та адміністративними судами	41
Ткаченко Н.	Недоліки та переваги третейського розгляду спорів в Україні	44
Черниш І.	Місцевий референдум як форма безпосередньої демократії	47
Чорна А.	Економічні права людини і громадянина: конституційні гарантії	49
Юренко М.	Місцеве самоврядування: необхідність реформування та перспективи розвитку	52
Якубенко О.	Електронні носії як докази в господарському процесі	54